

paper» a l'antiga, Cardós i Vall Ferrera, 1932-34, i importaven de contraban els «mistos de fumar» fabricats a Andorra), així com el Ross. («m'ix un antic amic / que se diu Guic, / qu'era, abans, mangoner, ara es marxant de mistos»); la invenció *llumí* (feta a base d'un barbarisme alguerès, manllevat del sard i it. dial. veg. *LLUM*), no era encara registrada ni pel *DOrt.*, 1917-27.

DERIV. estrictament català +*mistaire* 'venedor o fabricant privat de mistos' [Noller, *Pap.* x; Pous i Pagès, *Revolta*; Coromines, *O. C.*, 57b14]. *Mister. Mistera*.

Mixtió [Llull]; *mixtionar. Mixtura* [fi S. xv, Carbonell]; *mixturar* [1398].

Admixt (*amist*). *Admixtió. Commixt; commixtió.* ¹⁵ *Immiscir-se*, pres del ll. *immiscere* id.; s'havia dit *immiscuir-se* [Belv., com a ant. en Lab.] o *enmiscuir, emmescuit*, ll. tardà *immiscuere* (cf. supra *miscuere*), format segons *immiscuit*, pretèrit d'*immiscere; immiscible, immiscibilitat*; +*immixtió* 'acte de barrejar-se en unes qüestions'. *Permixtió. Promiscu* [-*cuo*, Belv.], pres de *promiscuus* id.; *promiscuar* [*DOrt.*]; *promiscuació; promiscuador; promiscuïtat* [*DOrt.*].

Miscellani; miscellània [-*nea*, Belv.], pres del ll. *miscellanĕa* pl. neutre de *miscellaneous* 'mesclat, barrejadís'.

Mistela [Lab. 1840], també port. *mistela* 1890, Morais i cast. *mistela* [c. 1900], probablement presos d'un dialecte de l'italià, on *misto* és participi de *mescere* 'barrejar'; *mistelat*.

CPT.: *Mixtilini*.

¹ Per a més detalls veg. els llibres de cuina, per exemple Ignasi Domènech, *La Tecar*, Bna., s. d., p. 80. — ² No està prou estudiat l'origen del nom de la important sèquia de *Mestalla*, una de les vuit cabdals derivades del Túria a l'Horta de Val., ni el del veïnat de *Mestall* en el centre de Menorca, però no sembla tenir cap fonament l'etimologia aràbiga que els suposa *AlcM* fundant-se en una obra juvenil de MzPi. (que no sabem qui la hi va suggerir, possiblement una de tantes lleugereses d'Asín Palacios). No hi ha tal mot conegut en àrab que jo sàpiga ni és probable que s'hi hagi pogut formar (l'arrel *syl* vol dir 'rajat', no pas 'escampar', Dozy, *Suppl.* I, 714; Freytag, *Belot*, p. 354, i no se li coneix VIIIa. forma!). Deu haver-hi confusió amb *Mislata* que aquest sí que és aràbic. En canvi no és inversemblant que el nom de la sèquia vingui del romànic MIXTUS, pròpiament 'aiguabarreig'; i és fàcil imaginar una altra explicació a base de MIXTUS per al nom menorquí.

LLISTA CORRELATIVA DE DERIVATS I COMPOSTOS: *mescla, mesclable, mesclació, mescladís, mescladissa, mesclador, mescladura, mesclament, mesclança, mesclant, mesclant de les aigües, el Mesclant-d'aigües, el mesclantaigües, mescla(l)la, mesclura, mesclarota, mesclaroi, mescolaia, mescolanya, mesclata, mescló, mesclòrum, masclars, mesclars, mesclata* (cf. supra), *mescló* (cf. supra). *masquerola, remesclar, romescolar, ro-*

mesco, romèscol, romescada, amesclat, amasclar, desmesclar, emmesclar, entremesclar, entremesclament, entremesclall, malmesclar, malmesclador, de mest, mest, demest, demet de, mestall, mestallar, mestalla, mestallenc, mestís, mestissat, mestissatge, mestura, mesturar, mesturat, mixt, mixte, mixtos, mistos, misto, mistaire, mister, mistera, mixtió, mixtionar, mixtura, mixturar, admixt, amist, admixtió, commixt, commixtió, immiscir-se, immiscuir-se, emmiscuir, emmescuit, immiscible, immiscibilitat, immixtió, permixtió, promiscu, promiscuar, promiscuació, promiscuador, promiscuïtat, miscellani, miscellània, mistela, mistelat, mixtilini.

Mescolaia, mescolanya, V. mesclar Mesdemarier, V. mes Més-dient, més-donant, V. més Meseix, V. mateix

MESELL, 'leprós' antiq., avui 'insensible, que no sent els cops' (a causa de la insensibilitat de la pell causada per la lepra): del ll. MISĒLLUS 'desgraciat, miserable', que prengué el sentit de 'leprós' en francès, occità i italià antics, i en alguns parlars castellanorètics i alemanys, i es conservà amb el seu sentit etimològic en romanès, i en cast. i port. antics. □ 1.ª doc.: 1157.

En un doc. rossellonès de 1157, mig en llatí, es parla ja de l'expulsió que havien sofert els leprosos o *mesells* a Perpinyà: «Petris Grossus impignoro a vos, ³⁰ *mesells, ejectos foris ville qui vocatur Perpiniani*» (Alart, *RLR* v, 89, a propòsit de l'ordonament de 1296, que els anomena *lebrós*). És l'únic sentit en què el mot apareix a l'Edat Mitjana.

Literàriament des de mij. S. XIII: «no't serà sanitzats / s'ab *mesell* prens companya», Guillem de Cervera (664b) i en el trobador català Guillem de Berguedà (Rayn. iv, 230b). A les *VidesR* els anomenen més aviat *lebrós*, però també hi apareix el mot una vegada: «fo St. Martí de molta humilitat, cor una vegada baysà un *mesel* molt orrible a París, e-l benesic, e mantenen él fo mundat», f° 259r2 (passatge en només disposem del ms. B, trad. *leprosum*, 745.6). En un ordenament de l'orde del Temple, escrit en llatí c. 1201, en la versió catalana del S. XIII: «si un frare apeyla altre frare ladre o borde<|>ler o fornicador o *mesel* o putnays, e diga que li-o proarà ---» (MiretS, *TemplH*, p. 547); «benehia Déu --- per ço cor Déus no-l havia fet *mesel* ni bèstia, e-l havia fet home», Llull (*Blañq.*, *NCL* II, 178.27).

En la mateixa història que inspirà l'*Arme Heinrich* de H. v. Aue: «Déu li tramés una malaltia molt fort, que fou *masell*, tan règeament, que per sí mateix no's podia llevar del llit», *Amic e Melis* (*NCL* XLVIII, 134); una altra versió de la mateixa història, entre les col·leccionades per Ag. en el *Recull d'Eximplis*, porta «après de algun temps esdevenc-se que Amic tornà *lebrós*, e sa muller e los beritans gitaren-lo de la terra; e ell, axí com a deseparat anà-sse'n a casa de Melis, son companyó; e Amic, quan fo a la porta tocà unes tauletes que portava en la mà, segons usen los *ma-*